

ΤΟΥ **Γεράσιμου Αραβανή**

Η απεργιακή κινητοποίηση της 4 Φλεβάρη είχε σημαντική επιτυχία. Μετά από τρία χρόνια που το εργατικό και το λαϊκό κίνημα περνούσε περίοδο μεγάλης ύφεσης φαίνεται ότι μπροστά στη νέα επίθεση που επιχειρεί εναντίον των εργαζομένων με το τρίτο μνημόνιο η κυβέρνηση, η αστική αντιπολίτευση και η ΕΕ, μπροστά στον κίνδυνο της οριστικής συντριβής ευρύτατων στρωμάτων του λαού, εργατοϋπαλληλικών και μικροαστικών, έχουμε μια αναζωογόνηση των αγωνιστικών διαθέσεων.

Η μεγάλη αυτή κινητοποίηση είχε κατά βάση αυθόρμητο χαρακτήρα. Όχι ότι έλειψαν οι συνειδητές προσπάθειες και η δράση συνδικαλιστικών και πολιτικών δυνάμεων για την επιτυχία της, αλλά τα ευρύτερα λαϊκά τμήματα τα κινητοποίησε η ίδια η επίθεση της κυβέρνησης, η αγανάκτησή τους και ο φόβος μπροστά στα νέα μέτρα που έρχονται, καθώς και το κλίμα που καλλιεργήθηκε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης για τους δικούς τους λόγους. Αυτά τα στοιχεία προσδιόρισαν και το χαρακτήρα της κινητοποίησης αυτής που κατά βάση ήταν ένας αμυντικός αγώνας. Ο βασικός προσανατολισμός ήταν η απόσυρση των αντεργατικών μέτρων. Αυτό είναι κατανοητό, αλλά στην πορεία πρέπει να μπολιαστούν τα αμυντικά αιτήματα με διεκδικήσεις που θα δώσουν και άλλο περιεχόμενο στους αγώνες.

Μια σύντομη αναφορά σε ορισμένα ακόμη βασικά χαρακτηριστικά της κινητοποίησης αυτής. Για το ποσοστό των απεργών γενικά και κατά κλάδο δεν υπάρχουν ακόμη, δεν έχουν δημοσιοποιηθεί, συγκεκριμένα στοιχεία. Ίσως το επόμενο διάστημα υπάρξουν, αν και πολύ αμφιβάλλουμε. Φαίνεται όμως ότι, το ποσοστό των απεργών εργατοϋπαλλήλων ήταν σημαντικά μεγαλύτερο από τις προηγούμενες απεργίες, στους περισσότερους κλάδους όμως και τις μεγάλες επιχειρήσεις κυμάνθηκε σε χαμηλά επίπεδα. Η μαζική συμμετοχή στα απεργιακά συλλαλητήρια, ασυνήθιστη τα τελευταία, χαρακτηρίζει τα συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις της χώρας. Σημαντικό παρόν έδωσε η εργατική τάξη, οι άνεργοι, γενικά οι μισθωτοί και οι δημόσιοι υπάλληλοι, μεγάλη για τα δεδομένα τους ήταν η συμμετοχή των

μικροαστικών στρωμάτων της πόλης και των αγροτών. Πρέπει να σημειωθεί το συντριπτικό ποσοστό των καταστημάτων και μικρών επιχειρήσεων που απέργησαν και των επιστημόνων ελεύθερων επαγγελματιών. Να σημειώσουμε επίσης το μεγάλο αγώνα των αγροτών που σε μεγάλο βαθμό έδωσε και δίνει τον τόνο στην κινητοποίηση.

Το στοιχείο αυτό φανερώνει την μεγάλη αγωνιστική διάθεση των μικροαστικών στρωμάτων, φέρνει στην επιφάνεια τη μεγάλη κρίση παραδοσιακών συμπεριφορών τους και κυρίως του σταθερού προσανατολισμού τους στη συμμαχία με την αστική τάξη. Οι βάσεις της συμμαχίας αυτής έχουν κλονιστεί. Αυτό δεν σημαίνει ότι διέρρηξαν ολοκληρωτικά τους δεσμούς τους με την αστική τάξη και τον αστικό πολιτικό κόσμο, αλλά ένα μεγάλο κλονισμό των σταθερών πεποιθήσεων και των συμπεριφορών τους, πάνω στις οποίες το εργατικό κίνημα και η Αριστερά μπορούν να παρέμβουν και να διαμορφώσουν θετικά αποτελέσματα.

Ως σχετική αδυναμία επισημαίνουμε τη μικρή συμμετοχή της εργαζόμενης νεολαίας. Ήταν εμφανής η παρουσία των φοιτητών και των κομματικών νεολαίων, αλλά έλειπαν οι νέοι εργάτες και εργαζόμενοι μέσα από το σωματεία τους, που δείχνει και τους δεσμούς των νέων με τα συνδικάτα και την επίδραση γενικότερα στη νεολαία.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι στη φάση αυτή η εργατική τάξη και συνολικά ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία δείχνουν ετοιμότητα να αγωνιστούν μαζικά, να αντισταθούν στα σχέδια της κυβέρνησης και των συμμάχων της, να αποκρούσουν τα νέα αντιλαϊκά μέτρα. Ο αγώνας αυτός μπορεί να αποτελέσει παρακαταθήκη για ένα κίνημα που δεν θα έχει παροδικό χαρακτήρα, αλλά βάθος, συνέχεια και προοπτική αποτελεσματικής αντίστασης και ρήξης.

Και σε αυτή τη φάση οι εργαζόμενοι βγαίνουν μπροστά, δείχνουν διάθεση να κάνουν το καθήκον τους. Αυτό όμως δεν φτάνει, όπως δεν έφθασε και η μεγάλη έξαρση των αγώνων του 2010-2012, την εποχή του πρώτου μνημονίου για να αμφισβητηθούν οι αστικοί σχεδιασμοί. Πρέπει, όπως και τότε, να σμίξει η αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων με την ετοιμότητα της πολιτικής καθοδήγησης τους να διαμορφώσει ολοκληρωμένο πολιτικό σχέδιο και όχι αμυντικά αιτήματα μόνο, ολοκληρωμένο σχέδιο αντιμετώπισης της κρίσης υπέρ του λαού και στην κατεύθυνση βαθύτερων αλλαγών στην προοπτική του σοσιαλισμού.

Από τη σκοπιά των δυνάμεων της κομμουνιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς, οι οποίες μπορούν να ηγηθούν αυτού του αγώνα οι ενδείξεις μέχρι στιγμής δεν είναι ενθαρρυντικές. Φαίνεται ότι βαδίζουν περίπου στον ίδιο με προηγούμενα δρόμο. Μια ξεχωριστή παράλληλη πορεία, στηριγμένη καθεμιά στη δική της αλήθεια και με επίκεντρο τις δικές της επιδιώξεις.

Ενδεικτική είναι η πρόσκληση από πλευράς ΑΝΤΑΡΣΥΑ για συζήτηση και συνεννόηση των δυνάμεων της αριστεράς για συντονισμό και στήριξη των αγώνων πάνω σε συγκεκριμένο πλαίσιο με άξονα το ασφαλιστικό, το συντονισμό τους μέσα στους εργαζόμενους και τα συνδικάτα τους, που θα μπορούσε να διαμορφώσει το έδαφος για συνεργασία με μεγαλύτερο πολιτικό βάθος στην πορεία. Το ΚΚΕ απάντησε μέσω του Ριζοσπάστη ότι η πρωτοβουλία αυτή δεν έχει βάση, δεν εκφράζει πραγματικές ανάγκες. Αντίθετα τείνει να υποκαταστήσει το εργατικό και λαϊκό κίνημα, τα όργανα και τις διαδικασίες του, ενώ η ΛΑΕ δεν παραβρέθηκε στην κοινή συνάντηση, δεν υπέγραψε την κοινή ανακοίνωση και προτίμησε την έκδοση κοινής ανακοίνωσης με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στο άμεσο μέλλον δεν φαίνεται κάτι να αλλάζει τη στάση των κομμάτων και κυρίως του ΚΚΕ και αναφερόμαστε σε αυτό γιατί πρόκειται για τη μεγαλύτερη πολιτική δύναμη με σημαντική αναφορά στο εργατικό κίνημα και το λαό και με τις περισσότερες δυνατότητες. Αυτό βεβαίως δεν πρέπει να εμποδίσει όλες τις άλλες δυνάμεις, οργανώσεις και συλλογικότητες να προχωρήσουν τη συζήτηση και συνεργασία τους, να αρχίσει να διαμορφώνεται μια ορισμένη πολιτική βάση με την αντίστοιχη επίδραση στο λαό και στους μαζικούς αγώνες.

Απ' ό,τι φαίνεται οι όροι και οι σχεδιασμοί της κυβέρνησης δεν αλλάζουν. Θα προωθήσει την επιβολή των μέτρων αυτών, κάνοντας ορισμένους ελιγμούς για να διαιρέσει τους εργαζόμενους και να διασπάσει το αγωνιστικό μέτωπο. Οι προσπάθειες αυτές είναι πλέον εμφανείς κυρίως στους αγρότες αλλά και στους επαγγελματίες και επιστήμονες της πόλης. Κατά συνέπεια τίθεται επιτακτικά η ανάγκη να δυναμώσουν και να κλιμακωθούν οι αγώνες. Αυτή είναι και η πρώτη προτεραιότητα αυτή τη στιγμή, να σχεδιαστεί η κλιμάκωση των αγώνων.

Θεωρούμε ότι για να είναι επιτυχής αυτή η προσπάθεια πρέπει η παρέμβαση να προωθεί ορισμένους στόχους:

Τη διαμόρφωση συγκεκριμένου σχεδίου ανάπτυξης και κλιμάκωσης των αγώνων με βασικά του σημεία την πλατιά κινητοποίηση των εργαζομένων, να ξεκαθαριστεί ως μοναδικός στόχος του κινήματος η σύγκρουση με όλα τα μέσα για την απόκρουση των μέτρων και σε αυτή τη βάση να καθοριστούν οι μορφές πάλης. Δεν μπορούν πλέον να είναι οι εικοσιτετράωρες σποραδικές απεργίες, οι αποσπασματικές ενέργειες και ακόμη περισσότερο δράσεις που διαχωρίζουν αντί να ενώνουν τους εργαζόμενους. Βασική διεκδίκηση είναι η ανατροπή των αντιασφαλιστικών μέτρων, η συνολική ακύρωση της αντιλαϊκής πολιτικής και να τεθούν στο κίνημα και τη μαζική διεκδίκηση μεγάλα πολιτικά αιτήματα με κεντρικό τον αγώνα εναντίον της ΕΕ με στόχο την αποδέσμευση από αυτή.

Δεύτερος στόχος πρέπει να είναι η εργατική τάξη να παίξει τον καθοδηγητικό και πρωτοπόρο ρόλο της στο ευρύτατο κίνημα που αναπτύσσεται. Προϋπόθεση φυσικά για αυτό είναι να διαμορφώσει η ίδια η εργατική τάξη την ενότητα δράσης της, ώστε η παρέμβαση της να βοηθά τμήματα των ενδιάμεσων μικροαστικών στρωμάτων, ιδιαίτερα των ταξικά χαμηλότερων, να αποκολληθούν από τους δεσμούς και τη συμμαχία με την αστική τάξη και να προσεγγίσουν πιο σταθερά την εργατική τάξη και το κίνημα της. Βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι η προσέγγιση των στρωμάτων αυτών όπως πραγματικά είναι και όχι να αντιμετωπίζονται συλλήβδην ως αντίπαλοι και πολλές φορές ως οι χειρότεροι αντίπαλοι.

Πρόκειται για κοινωνικές δυνάμεις με μεγάλη ταξική διαφοροποίηση και φυσικά διαφοροποιημένα συμφέροντα. Πρέπει να κατανοηθεί ότι τα συμφέροντα του μεγαλογιατρού, του κλινικάρχη, των ιδιοκτητών των διαγνωστικών κέντρων, λίγη σχέση έχουν με αυτά των νέων συνοικιακών γιατρών. Αντίστοιχα αυτό ισχύει για τους μηχανικούς, για τα λογιστικά γραφεία, για τα συνοικιακά μαγαζιά κ.λπ. Η εργατική τάξη και η εργατική πολιτική πρέπει να κάνουν με συνέπεια αυτή τη διάκριση και σε αυτή τη βάση να οργανώνει την πολιτική συμμαχιών της.

Η ίδια η φύση των στρωμάτων αυτών διαμορφώνει και την πολιτική συμπεριφορά τους, την τάση τους να ταλαντεύονται και να προσεγγίζουν είτε την εργατική τάξη είτε συνηθέστατα την αστική τάξη. Σε συνθήκες όμως μεγάλης οικονομικής και πολιτικής κρίσης και γενικότερα όταν ο ταξικός συσχετισμός διαφοροποιείται και η αστική τάξη αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα και κυρίως όταν είναι αναγκασμένη να πάρει σοβαρά μέτρα εναντίον των στρωμάτων αυτών που οδηγούν στο ξεκλήρισμα ευρύτερων τμημάτων τους, όπως στη σημερινή συγκυρία, οι συνθήκες είναι οι καλύτερες δυνατές για το εργατικό κίνημα.

Η πλατιά συμπαράταξη εργατοϋπαλλήλων, επαγγελματιών, εργαζομένων επιστημόνων, αγροτών στην τελευταία απεργία έγινε δυνατή, διότι από κοινού αντιπάλεψαν το αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο, τη βαριά φορολογία και γενικότερα την αντιλαϊκή πολιτική. Η συμπαράταξη ευρύτερων κοινωνικών δυνάμεων δεν μπορεί να επιδιωχθεί, ούτε να έχει αποτελέσματα στη βάση των όποιων παραχωρήσεων είναι διατεθειμένη να κάνει η αστική τάξη, ούτε και πάνω στο στόχο της διεκδίκησης του σοσιαλισμού, αλλά πάνω στον αγώνα για την επιβίωση εναντίον των μονοπωλίων και του κράτους, εναντίον ιμπεριαλισμού. Αυτό έδειξε η τελευταία κινητοποίηση αλλά και η μεγαλειώδεις αγώνες την εποχή του πρώτου μνημονίου.

Τρίτος στόχος είναι η επιδίωξη ενωτικού αγωνιστικού συντονισμού των αγωνιζόμενων δυνάμεων μέσω των σωματείων και των συλλόγων τους, η δημιουργία συντονιστικών

επιτροπών αγώνα ανοιχτών σε κάθε ενδιαφερόμενο, σε κάθε χώρο και περιοχή που θα ηγηθούν και θα οργανώσουν τον αγώνα αυτόν με μέτωπο στην αντιλαϊκή πολιτική και στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Ο Γεράσιμος Αραβανής ήταν επί σειρά ετών μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και βουλευτής του κόμματος.

Πηγή: ergatikosagwnas.gr

Αρχική δημοσίευση: lefkadanews.com